

BEZ KRAT

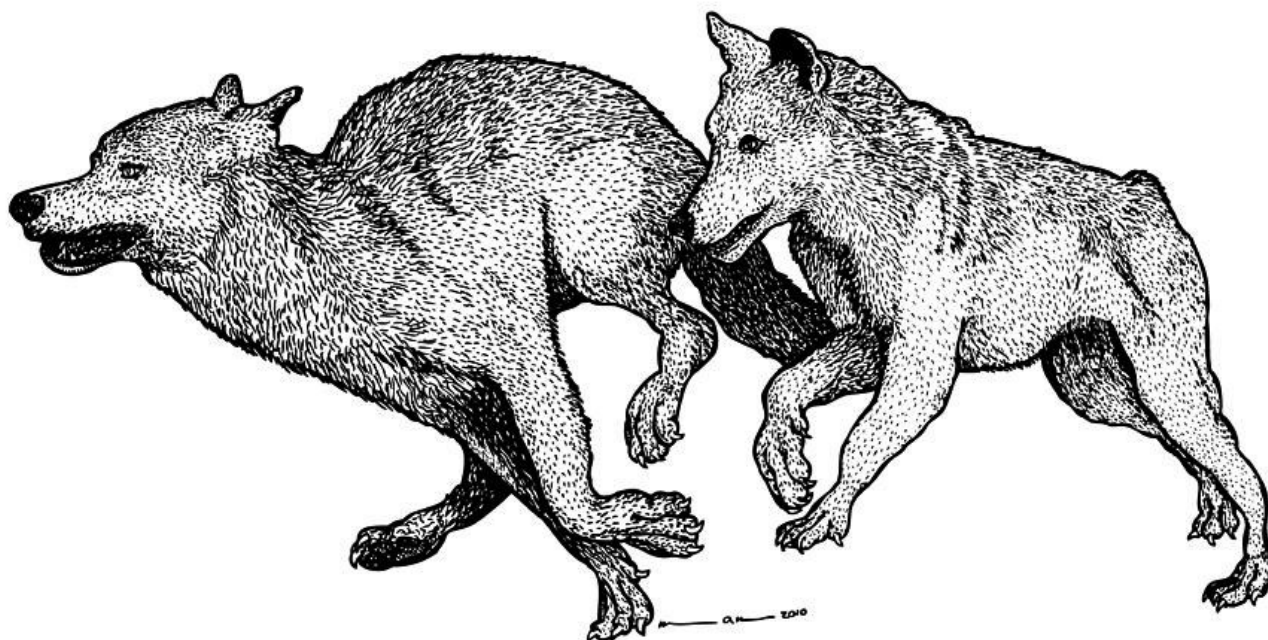
DODATEK SPECJALNY DO NUMERU 3 : 11 CZERWCA

MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ
SOLIDARNOSCI Z ANARCHIST.KAMI
ODSIADUJĄCYMI DŁUGOLETNIĘ WYROKI

JUNE 11

free all anarchist prisoners

	<i>Historia Międzynarodowego Dnia Solidarności</i>
3.....	<i>z Uwięzionymi Anarchist.k.ami Odsiadującymi Długoletnie Wyroki</i>
9.....	<i>Niepełna Chronologia Wydarzeń i Akcji 11 Czerwca</i>
23.....	<i>Zasoby przydatne dla zorganizowania 11 Czerwca</i>

Historia Międzynarodowego Dnia Solidarności z Uwięzionymi Anarchist.k.ami Odsiadującymi Długoletnie Wyroki

Od 14 lat 11. czerwca jest w środowisku anarchistycznym i ekologicznym dniem mobilizacji wokół uwięzionych towarzyszek. Przez cały ten czas rewolta nabierała tempa, wraz z trudną do zliczenia liczbą powstań, starć, ataków anarchistycznych – nie wspominając też o wszelkich represjach: nalotach, oskarżeniach, masowych aresztowaniach, grand jury czy śmierci. W tym wciąż zmieniającym się krajobrazie, łatwo jest stracić z oczu korzenie naszych tradycji.

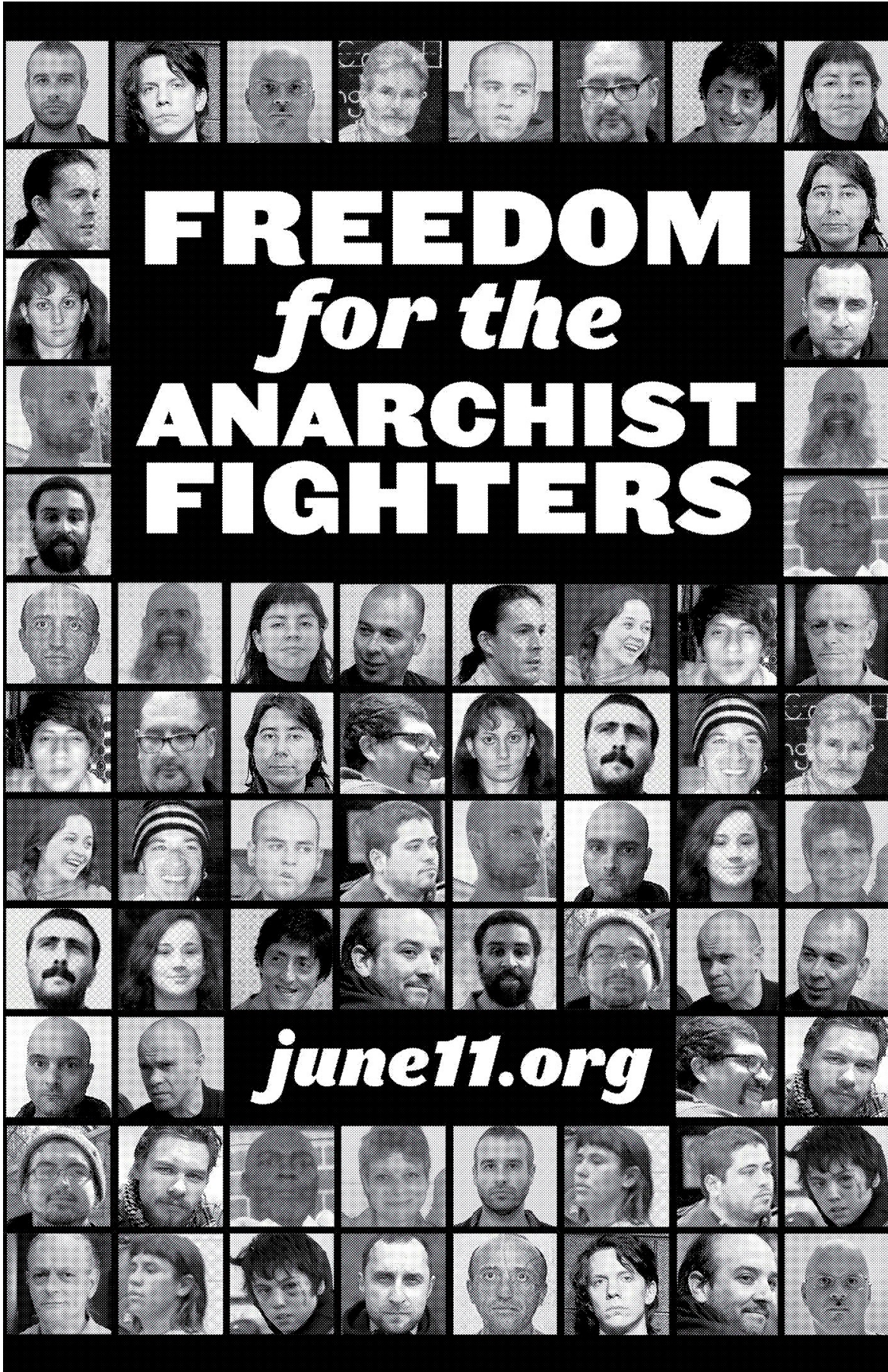
Celem tego tekstu będzie odtworzenie krótkiej historii 11 Czerwca, jako małego wkładu w rytm globalnej rewolty. Na końcu umieszczamy oś czasu, mającą pokazać ile osób na całym świecie miało swój wkład w upamiętnianie 11 czerwca. Mamy nadzieję, że uda się uratować tę akcję od zapomnienia.

11 Czerwca ogłoszony został dniem pamięci w 2004 roku, kiedy to w 27 miastach odbyły się akcje solidarnościowe z Jeffem 'Free' Luers'em – eko-anarchistą będącym wtedy od 4 lat więźniem skazanym za spalenie trzech SUV (pojazdów terenowych) w Eugene, w stanie Oregon (stany zjednoczone amerykańskie). Historia praktyk solidarnościowych istniała już wcześniej w Ameryce Północnej, była jednak głównie skupiona wokół ruchów Black Liberation i anty-imperialistycznych[1], i setek towarzyszek uwięzionych od dekad, a będących częścią tych ruchów. Złapanie Luersa i jego współoskarżonego, Craiga 'Crittter' a Marshalla zmusiło ruch anarchistyczny i radykalnych ekologów do skonfrontowania się z nowym typem represji. Luersa skazano bowiem na 22 lata i 8 miesięcy więzienia za akcję, w

której nikt nie został ranny. Pomimo iż FBI infiltrowało ruch, kolektyw Break the Chains, oraz grupa wsparcia Luersa zorganizowały dzień solidarności, akcentując tym samym fakt, że od jego aresztowania mijały wtedy 3 lata. Zaproszono Ramonę Africę by przemówiła w Eugene – był to krok w kierunku zmniejszenia przepaści między różnymi pokoleniami walczącymi przeciw represjom. Ramona jest członkinią rodziny MOVE, grupy głównie czarnoskórych rewolucjonistek, która od 39 lat wspiera uwięzione towarzyszki.

Przez cały czas uwięzienia Luers zachowywał się godnie, a trwająca walka o jego uwolnienie stała się fundamentalnym punktem odniesienia na kolejne lata, gdy wciąż nasilały się represje ze strony władzy. W końcu represje te przyjęły formę wielkiej

operacji **Green Scare**. Zasięg Green Scare był o wiele szerszy niż seria rozpraw związanych z grupami Frontu Wyzwolenia Ziemi (Earth Liberation Front). Gdy w grudniu 2005 roku rozpoczęła się policyjna operacja Backfire, która doprowadziła do zatrzymania wielu członkiń komórki ELF w regionie północno-zachodniego Pacyfiku, jej celem było również odcięcie eko-sabotażystek od mainstreamowych grup ochrony środowiska. Celem FBI było ukaranie tych ostatnich za ciche wsparcie dla radykalnych akcji. W tym samym czasie inni agenci FBI rozpoczynali prowokację mającą na celu wpędzenie w pułapkę młodych ludzi, takich jak Eric McDavid, który spędził wiele lat w więzieniu zanim jego wyrok został anulowany.

W *Green Scare* znalazło się miejsce także dla klasycznych małych represyjnych gestów: policyjne nękanie, inwigilacja, czarne listy zabierające możliwość zatrudnienia, frywolne procesy sądowe i interwencje w sprawach cywilnych. Na przykład wieloletnie nękanie Mariusa Masona i jego ówczesnego męża Franka Ambrose sprawiło, że obaj stali się prawie niezatrudnialni i odizolowani. Lata później kilkoro przyjaciół Franka sugerowało, że ten aspekt operacji *Green Scare* wykańczał go najdotkliwiej. Szczególnie, że inne osoby z regionu środkowo-zachodu zdecydowały się raczej zdystansować się od osób, które znajdowały się pod największą presją, niż jasno opowiedzieć się przeciw państwu. Ambrose w końcu zdecydował się na współpracę z władzami, podając informacje obciążające Mariusa Masona i wielu innych.

Podczas gdy coraz więcej anarchistek i eko-sabotażystów trafiało do więzień, a wielu z nich z krótszymi wyrokami, Luers pozostawał na listach osób wspieranych. Pojawiło się zagrożenie, że jego sprawa powoli zostanie zapomniana, wskutek napiętrzenia się wielu nowych obław i katastrof. Niektóre z tych katastrof dotyczyły też członkiń jego grupy wsparcia. W odpowiedzi osoby wspierające zaczęły myśleć o szczególnych potrzebach uwięzionych odsiadujących wieloletnie wyroki.

Po wielu latach walki i legalistycznych procedur, Luersowi skrócono wyrok. Wyszedł na wolność w 2009 roku. Gdy

to się działo, Marius Mason odsiadywał już 18 miesiąc w więzieniu, otrzymawszy prawie taki sam wyrok - 22 lata, po tym jak przyznał się do dwóch większych podpałek (były to akcje przeciwko ośrodkowi badań nad GMO i przeciwko sprzętowi do wycinki drzew) oraz po wzięciu odpowiedzialności za ponad tuzin innych "nocnych" akcji. Eric McDavid spędził już ponad pół dekady za kratkami.

W 2008 po długim okresie porażek i tendencji spadkowej w ruchu, spowodowanej operacją *Green Scare*, nastąpiła nowa fala rewolty. Nowe strajki, ruchy i powstania oraz towarzyszące im nowe zarzuty i wyroki więzienia mogły spowodować zapomnienie, a co za tym idzie spadek wsparcia dla Masona i McDavida. Nie było gwarancji, że tysiące nowych radykałów, którzy wyłonili się z ruchów takich jak *Occupy Wall Street* będą umiały rozpoznać Masona, McDavida czy innych uwięzionych towarzyszek odsiadujących długoletnie wyroki jako towarzyszek zasługujące na solidarność.

Pojawił się też problem powoli wykruszających się grup wsparcia. Tylko kilka lat wyroku wystarczyło, by działania solidarnościowe dla Masona i McDavida weszły w fazę stagnacji w 2011 roku. W odpowiedzi na to, członkinie grup wsparcia oraz ich społeczności spotkały się na początku 2011, aby przedyskutować koordynację działań. Miały nadzieję, że uda im się tchnąć życie we wspólny projekt solidarnościowy.

Podsumujmy niektóre cele, które wyłoniły się z tego spotkania:

1) Odpowiedź na specyficzne problemy osób uwięzionych odsiadujących długoletnie wyroki. Rozpoczęcie dyskusji o podejściu do wspierania więźniów w nowy i bardziej zrównoważony sposób.

Tu znalazły się analizy najbardziej wycieńczających aspektów wspierania, oraz intencje rozwinięcia świeżych strategii zbierania pieniędzy, szerzenia

informacji o uwięzionych anarchistach oraz innych podstawowych zadań. Ważnym punktem odniesienia stał się otwarty list napisany w późnych latach 70-tych do *Libertarian*, wzywający do wspierania autonomicznych więźniów w Hiszpanii.

"Pierwszą kwestią jest sprawienie, by problem był szeroko znany; potem ocalenie go od zapomnienia – demonstrowanie coraz silniej rosnącego braku cierpliwości. Te środki rozmnożą się, podczas gdy ruch obierze kierunek. Mała pojedyncza fabryka w hiszpanii może zrobić jednodniowy strajk wspierający więźniów i to stanie się modelem dla reszty kraju. Trzeba tylko sprawić, by ich podejście stało się przykładem, i połowa bitwy jest już wygrana. Zaraz potem nikt nie powinien być w stanie rozpocząć zajęć na uniwersytecie, przedstawienia w teatrze ani konferencji naukowej, bez czyjejs interwencji lub bycia zasypanym deszczem ulotek, zadających te właśnie pytania – Co stało się z naszymi

towarzyszkami? Kiedy w końcu zostaną wypuszczone? Nikt nie powinien móc przejść jakąkolwiek ulicą w hiszpanii nie widząc nazwisk więźniów napisanych na murach. Piosenki śpiewane o nich muszą być słyszane przez wszystkich”.

2) Podjęcie małych kroków w kierunku od-indywidualizowania wsparcia dla więźniów

Podczas gdy coraz więcej towarzyszek trafia do więzień, model "jedna grupa wsparcia dla jednego więźnia" zdaje się być nierealistyczna i skazana na porażkę

w rezultacie postępującej izolacji. Model ten wpływa też na odpolitycznienie spraw, ponieważ dominuje w nim tendencja do nacisku raczej na konkretne aspekty indywidualnych sytuacji niż rozwijanie analiz wspólnego kontekstu. Połączenie wysiłków solidarnościowych Masona i McDavida było małym krokiem w kierunku wyjścia z tej pułapki, pozwalającym na zwiększenie komunikacji i koordynacji między kolektywami i na dystans. Była to też decyzja, aby nie być zdanym na prostolinijne reagowanie na oskarżenia państwa, które nie rozpoznaje relacji pomiędzy sprawami różnych oskarżonych, ale ustanowić nowe zrozumienie – jak można walczyć o obie sprawy.

3) Wzięcie propozycji solidarności rewolucyjnej bardziej ambitjonalnie, wyjście poza konkretną akcję solidarnościową.

Daniela Carmignani opisała tę zasadę w następujący sposób:

"Solidarność to akcja. Akcja zakorzeniona we własnym projekcie, wykonywanym koherentnie i z dumą - zwłaszcza w czasach, w których okazywanie solidarności może być niebezpieczne, nawet gdy w grę wchodzi tylko publiczne pokazywanie swoich idei. Taki radosny projekt okazywania solidarności w grze – życiu, projekt nacelowany na realizowanie się w insurekcji, w czym przede wszystkim oswobadza nas samych, niszczy alienację, wyzysk, mentalną biedę, i otwiera nieskończone możliwości na eksperymentowanie i aktywność umysłową.

Projekt, który nie łączy się jedynie z represjami dotyczącymi nasze towarzyski, ale taki, który dalej ewoluuje i sprawia, że napięcia społeczne rosną do punktu, w którym eksplodują tak mocno, że mury rozpadną się same.

Projekt, który będzie punktem odniesienia i stymulantem dla uwięzionych towarzyszek. One z drugiej strony są punktem odniesienia dla tego projektu. Solidarność rewolucyjna jest sekretem, który niszczy wszystkie mury, daje ujście uczuciom miłości i wściekłości, dzieje się wraz z własnym powstawaniem w walce przeciwko kapitałowi i państwu”.

Innymi słowy, solidarność nie jest po prostu reakcyjna, nie polega też na bezpośrednim wspieraniu określonych uwięzionych towarzyszek. To projekt pozytywny, mający na celu rozdystrybuowanie i pogłębienie walki rewolucyjnej poza więzieniem łącząc ją z

tymi, którzy znajdują się wewnątrz. Nawet wtedy, gdy represje są na tyle silne, że zapobiegają komunikacji.

Łączenie uwięzionych towarzyszek, szczególnie tych odsiadujących długoletnie wyroki, z szerszym projektem subwersyjnym wydawało się szczególnie trafnym z dwóch powodów. Po pierwsze nowe połączenia zdają się być fundamentalne by zatrzymać postępującą izolację: solidarność jawi się jako "aktywne pamiętanie". Po drugie, dla towarzyszek stojących przed wizją dekad spędzonych za kratkami, z kończącymi się ścieżkami prawnymi wcześniejszego zwolnienia, walka rewolucyjna i dosłowne zniszczenie więzień jest być może najbardziej pragmatyczną drogą do wolności. Gdy wyobrazimy sobie akcje i represje jako odrębne momenty - rewolucyjna solidarność sugeruje, że możliwe jest traktowanie represji jako okazji do rozprzestrzenia i pogłębienia walki przeciwko całemu systemowi w szerokim rozumieniu. Z drugiej strony, gdy jako anarchistki spędzamy czas w więzieniach, nie znaczy to, że jesteśmy same, ani, że musimy czekać do wyjścia, abyśmy mogły dawać walce coś od siebie. Nawet zachowując po prostu godną, nie-współpracującą postawę w trakcie przesłuchań, demonstrujemy możliwość nieposłuszeństwa państwu.

4) Co wiąże się z powyższymi punktami – wypracowanie ekspansywnego podejścia do wspierania więźniarek, w którym konstelacja grup, zebrania i komórek

solidaryzuje się z uwięzionymi anarchist.k.ami używając różnych form walki.

To oznacza znajdowanie sposobów na ucieczkę od modelu odizolowanych grup lub komitetów oddanych "specjalistek" od solidarności. Oznacza to wypracowywanie eksperymentalnego podejścia do akcji.

Bazując na tych aspiracjach, zebranie zaproponowało tchnąć życie w dzień solidarności 11 Czerwca. Zainspirowano się przy tym przykładem Luersa i innowacji, wypracowanych przez jego grupę wsparcia w czasie prawie dekady jego odsiadki. W ostatnich latach Luers zdystansował się do propozycji anarchistycznej solidarności, ale nadal pozostaje punktem odniesienia. Jego publiczne oświadczenie z 2011 roku było głęboko inspirujące:

"11 Czerwca w tym roku odbędzie się pierwszy dzień solidarności z Eric'iem McDavid'em i Marie Mason[2], oraz wszystkimi innymi anarchistami i anarchistkami – więźniami i więźniarkami politycznymi odsiadującymi długoletnie wyroki. Jesteśmy tu by oddać im honor, wspierać je, przypominać im, że nie są zapomniane, a co najważniejsze, aby domagać się ich uwolnienia.

11 Czerwca przypomina nam, że choć spędzamy nasze dni na zewnątrz więzień, wiele z naszych przyjaciółek i sprzymierzeńców spędza swoje dni za kratkami, poświęciwszy tę odrobinę posiadanej wolności na walkę o coś

większego niż one same. Mamy wobec nich (i nas samych) obowiązek walki dopóki wszystkie nie będziemy wolne".

W oświadczeniu z 11 Czerwca 2015 możemy przeczytać, że walka z czasem "przybiera nowe formy". Dzień solidarności jest już szósty raz w swej odnowionej odsłonie. Eric'owi udało się ugrać zwolnienie na początku 2015 roku przy pomocy zarówno walki z wymiarem sprawiedliwości i wysiłków bliskich osób z grupy wsparcia, jak również własnej determinacji i radzenia sobie ze spadkiem solidarności i z napięciem pojawiającym się każdego 11 Czerwca. W tym samym czasie, solidarność, która rozszerzyła się na setki akcji i benefitów na całym świecie sprawiła, że 11 Czerwca został organicznie

przeformułowany w międzynarodowy projekt, w którym zawiera się wsparcie dla uwięzionych towarzyszek na całym świecie. Jako prosty krok w kierunku podtrzymania tego ekspansywnego podejścia, co roku zostaje zwołane spotkanie, które produkuje nowy apel w tej sprawie, obierając za cel nowe połączenia i nowe kierunki, odnosząc się do aktualnych rewolt i transformacji w anarchistycznej walce. Niektóre z uwięzionych towarzyszek do tych apeli

dodają słowa od siebie, dodając też szczegóły różnych doświadczeń i pomysły do debaty.

Rozwój projektu 11 Czerwca kształtowany jest też przez

graffiti na politechnice w Atenach 2014

autonomiczne inicjatywy. Przykładem może być zjazd "Fight Toxic Prisons" (Walcz z Toksycznymi Więzieniami), który odbywa się już drugi raz, a którego celem jest szukanie organizacyjnych możliwości połączeń pomiędzy walką przeciw zanieczyszczeniu środowiska i toczącymi się walkami więźniarek i innych aktywistów przeciw uwięzieniu.

Wkład niezliczonych towarzyszek z całego świata, uwięzionych czy nie, przybrał wiele form – włączając w nie pisemne analizy i wiadomości, benefity, info-wieczorki, demonstracje, akcje, ataki i sprzedaże wypieków. Powyższe aktywności nie tylko akumulują się w ilościowym sensie, ale są także wkładem w ewolucję anarchistycznych rewolt w najszerszym jego sensie, w kierunku tak wspierania naszych uwięzionych

towarzystek, jak i obalania świata, który je uwięził. Łatwo jest dodać coś od siebie na wielu tych poziomach, czy to przez benefitowy koncert czy akcję, ale jest także możliwe podejście w nowy sposób do wyzwania jakim jest solidarność. Ta kreatywność jest fundamentalna w budowaniu nowych dróg do oswobodzenia tak uwięzionych towarzyszek, jak i wszystkich innych.

"11 Czerwca jest także dniem wojny. Jest dniem rebelii, ponieważ prawo i porządek może i rządzi, ale nie panują. Istnienie anarchistycznych więźniów przypomina nam o istnieniu anarchistycznej wojny. Wojny, która czasem tli się, a czasami swymi ogniami oślepia niebiosa."

-Christos Tsakalos, anarchistyczny więzień w Grecji

baner zrzucony w Chicago 2015

Niepełna chronologia wydarzeń i akcji 11 Czerwca

2004

W pierwszym roku upamiętniania dnia solidarności 11 czerwca, dzień ten obfitował w 27 wydarzeń i akcji. Podczas gdy motywem przewodnim była sprawa Luersa, organizatorki mocno skupiały się na akcjach w obronie środowiska, dbając jednocześnie pamięć o poprzednich pokoleniach doświadczających represji. W **Eugene**, w stanie **Oregon**, 200 osób zebrało się na prezentacji byłych politycznych więźniarek, Ramony Africa z MOVE oraz Claude Marks z San Francisco Freedom Archives Project, po którym wystąpiły grupy muzyczne – autochtoniczna (Diné) oraz Blackfire. Na wydarzeniu pokazano także australijski film dokumentalny "Green with a Vengeance" o radykalnych ekolożkach na Północnym Zachodzie oraz wywiad z Jeffem Luersem, oraz prezentacje członków Break the Chains, oraz ojca Luersa – Johna.

Za granicą, poza licznymi wydarzeniami w **wielkiej brytanii**, grupa moskiewskich anarchistów napisała ogromnymi literami napis "FREE JEFF LUERS!" naprzeciw ambasady **usa** – jednego z najbardziej strzeżonych budynków w **rosji**. Odbyło się to bez żadnych aresztowań.

19 Czerwca 2004 Free [*] wydał niepokorne oświadczenie, w którym zawarta była taka obserwacja:

"Każdego dnia staje się coraz bardziej jasne, że przegrywamy. Gorzej, w niemożliwy do wytrzymania sposób rozpoznawalne jest ile już straciłyśmy. Zabijamy możliwość podtrzymywania ludzkiego życia przez naszą planetę. Pozwalamy tyranii obalać wolność. Wolność jest prawem, które dostajemy wraz z narodzinami. Wolności nie można dawać. Nie da się jej zamknąć!

"Ale wolność można oddać. Może ona przestać w tobie szaleć. Bycie niewolnikiem może być łatwiejsze. Współpraca z państwem, korporacjami, ich traktatami – to jeden wybór. Czy są konsekwencje po odmowie współpracy? Tak są – i są one ciężkie. Przyzwolenie jest legitymizowaniem ich rządów. Niemożność oporu legitymizuje wszystko: od odbierania przez nich wolności obywatelskich do niszczenia planety.

2006

W trzecim roku, 11 czerwca zaobserwowano, że liczba miast, w których odbyły się wydarzenia, wzrosła do 43, włączając w to cztery miasta w samej **finlandii**. W **Eugene**, w stanie **Oregon**, John Luers przemawiał obok Derricka Jensena i zespołów Ye Olde Howl & Smash and Meet Me in the Frozen

Torso Heap. W **Olympii**, w stanie **Washington** zorganizowano wędrujące Street Party. W wielu wydarzeniach łączono sprawy **SHAC 7** oraz sprawy **Green Scare** i inne przypadki represji państwowych.

2007

W tym roku Luersowi udało się wygrać zmianę wyroku, ale wydarzenia solidarnościowe podtrzymawały wywieranie presji na służbę więzienną. Crimethinc. opublikował

książeczkę dla dzieci "The Secret World of Terijian", jako benefit dla Luersa i dla innych uwięzionych anarchistek.

2009

Data zwolnienia Jeffa Luersa została wyznaczona na grudzień 2009!

2011

To był pierwszy rok, w którym data 11 Czerwca odżyła jako dzień solidarności z Mariusem Masonem, Eric'iem McDavidem i innymi uwięzionymi anarchist.k.ami odsiadującymi długoletnie wyroki. Orginalny apel podkreślał wagę kontynuowania poprzednich nacisków, by wspierać Jeffreya Luersa i kontynuować walki ekologiczne, podczas gdy inny tekst strategiczny podniósł kwestie specyficzne dla osób odsiadujących długoletnie wyroki i wagi łączenia ich z toczącymi się antyrepresyjnymi zmaganiem. Luers i grupa 11 Czerwca z **Sacramento** napisały swoje apele:

"To, o co prosimy każdą z was – to zaangażowanie się. Zaangażowanie się w pracę, którą wykonujecie. Wobec ludzi, których kochacie. W ruchy oporu. Zaangażowanie, które nie ugnie się, jest ponadczasowe i niezniszczalne. To nie jest małe zadanie. Jest to natomiast jedyna rzecz, która pozwoli nam dojść do końca. I nowego początku..."

Benefity odbyły się w 30 miastach. Od **Detroit** do **Tel Avivu**. Akcje solidarnościowe (między innymi):

- Demonstracja i rozdawanie ulotek pod KFC w **Paryżu**, solidarnie z Amelią Nicol – anarchistką aresztowaną w Denver, oraz więźniami ze spraw *Green Scare* w usa.

- Podpalenie dwóch bankomatów w **argentyinie** w solidarności z Walterem Bondem, Eric'iem McDavidem, Mariusem Masonem, chilijskimi anarchist.k.ami sądzonymi w ' *Caso Bombas* ', z więźniami walczącymi w argentyinie, oraz z Bilim, Silvią i Costą (trójką aresztowanych za próbę zniszczenia ośrodka badań nad nanotechnologią IBM w szwajcarii), pamięci Mauricio Morales, który zginął w chile w ataku na policyjną szkołę. Innym incydentem był sabotaż szkoły wiwisekcji w Buenos Aires, dedykowany Mariusowi Masonowi, Ericowi McDavidowi, Silvii, Costa, Billyemu i Marcowi Camenischowi.

- **Waterloo, w stanie Ontario**: "W duchu 11 Czerwca i zainspirowane ostatnimi akcjami przeciw deweloperce w regionie południowego Ontario, anarchistki odwiedziły teren budowy apartamentowców Belmont Avenue w Waterloo. Budynek prezentacyjny został zapisany hasłami wzywającymi do walki klas, wszystkie okna wybito, a pobliska maszyna konstrukcyjna została oblana środkiem do rozpuszczania farb, jej okna zostały wybite".

- W miastach we **wschodnim Quebecu**, anty-gentryfikacyjne graffiti: "solidarnie z Marie Masonem i Eric'iem McDavid'em, walczącym ludem autochtonicznym i wszystkimi uwięzionymi anarchist.k.ami zachodnich

imperialistycznych wojen, tu i za granicą, które stanęły za swoją miłością i wolnością”, podpisane przez Front Wyzwolenia Ziemi/Nieformalna Federacja Anarchistyczna

- Wczesnym rankiem w piątek, 17 czerwca, osoby traktujące 11 czerwca jako tydzień akcji, zrobiły graffiti, zwandalizowały, zalepiły zamki klejem unieruchamiając różne banki i biznesy.

- w **Guelph**, wczesnym rankiem 11 czerwca, osoby wybiły okna w lokalnej filii dewelopera w solidarności z uwięzionymi anarchist.k.ami o długoletnich wyrokach.

- W **finlandii** sabotowano trakcję kolejową w solidarności z uwięzionymi anarchist.k.ami o długoletnich wyrokach, z Luciano Pitronello w chile i przeciwko represjom anarchistek w Rzymie i migrantek w Helsinkach.

- W **Pacific Northwest** miały miejsce 4 akcje. W **Olympii** sabotowano sprzęt do wycinki, oraz dewelopera – zielonego kapitalistę. W **Tacomie**, inny deweloper oraz bank zostały zaatakowane. W **Seattle** zniszczono pojazd terenowy – akcją dedykowano więźniom *Green Scare* oraz tym, które pozostają w ukryciu, a także Williamowi Rodgersowi (Avalonowi), który wolał odebrać sobie życie niż współpracować.

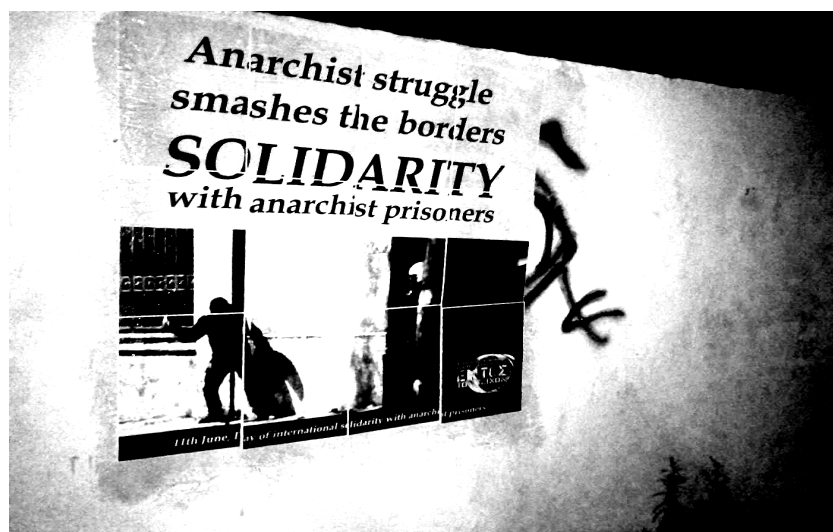
- W **rosji** zadeklarowano takie działania:

1 czerwca: Podpaliliśmy elektryczne urządzenia mierzące i kontrolki w dwóch podziemnych budkach serwisowych systemu kanalizacyjnego, który dostarcza gorącą wodę do ośrodka w lesie Butowskim, który należy do wywiadu wojskowego. Pomijając nawet fakt, że ta infrastruktura służy personelowi wojskowemu, ponad 800 drzew zostało wyciętych podczas kopania tego rurociągu. Żeby jeszcze bardziej utrudnić pracę ekip serwisowych, naszpikowaliśmy kolcami drogi dojazdowe, których używa się do naprawiania tego systemu.

5 czerwca: Podpaliliśmy koparkę na placu budowy autostrady, na zachód od **Moskwy** (w kierunku Wołokołamska).

6 i 10 czerwca: wywłaszczyliśmy sprzęt budowlany i zniszczyliśmy posterunki pomiarów geologicznych na polanach lasu Butowskiego.

11 czerwca: Włamałyśmy się do jeszcze jednego pomieszczenia serwisowego i podpaliliśmy wszystkie cyfrowe i analogowe urządzenia i sprzęty, które znalazłyśmy w środku. Dedykowaliśmy te ataki Marie Mason i Ericowi McDavidowi. Nie mamy zaszczytu znać ich osobiście, ale ich oddanie walce na rzecz ochrony naszej planety i świadome wybory, nie tylko by działać, ale również nie poddawać się w obliczu państwowych represji, inspirują nas do kontynuowania naszej działalności.

plakaty w grecji

W tym roku, widzimy pogłębienie analizy długoterminowego uwięzienia, wraz z odchodzeniem w przeszłość Green Scare oraz trasą Never Alone (Nigdy Samotnie), zorganizowaną w dużej części stanów zjednoczonych, aby rozpowszechnić solidarność z Mariusem i Erykiem

\$5-15 donation no one turned away for lack of funds. All proceeds go to legal support.

Sacramento Prisoner Support and Marie Mason Support Crew present:

Never Alone

with special guest **JEFF "FREE" LUERS**

A speaking tour about long-term anarchist prisoner support, taking a close look at the cases of Eric McDavid and Marie Mason?

APRIL 26
8 P.M.
BEN LINDER ROOM, EMU,
UNIVERSITY OF OREGON
EUGENE, OR
HOSTED BY THE
SURVIVAL CENTER
SURVIVAL@OREGON.EDU
541-346-4356

APRIL 2012

Mankato, MN A1
Minneapolis, MN A2
Milwaukee, WI A3
Chicago, IL A4
Kalamazoo/Grand Rapids, MI A5
Lansing + Detroit, MI A6
Pittsburgh, PA A7
Buffalo, NY A8
New York, NY A9
Philadelphia, PA A10
Washington DC A11
Chapel Hill, NC A13
Asheville, NC A14
Cincinnati, OH A15
Bloomington, IN A16
St. Louis, MO A17
Carbondale, IL A18
Des Moines, IA A19
Denver, CO A20
Salt Lake City, UT A21
Seattle, WA A23
Olympia, WA A24
Portland, OR A25
Eugene, OR A26
Sacramento, CA A27
Santa Cruz, CA A28
Bay Area, CA A29

Free All Prisoners!
Destroy All Prisons!

1 **Eric McDavid** was arrested in January 2008 and charged with a single count of conspiracy. Eric, who never carried out any actions and was accused of what amounts to "thoughtcrime," refused to cooperate with the state and took his case to trial. He was convicted by a jury after a trial fraught with errors and sentenced to almost 20 years in prison. More information on Eric and his case is available on supporteric.org.

2 **Marie Mason** was arrested in March 2008 after her former partner turned informant for the FBI. Facing a life sentence if she went to trial, Marie accepted a plea bargain in September 2008, admitting her involvement in the burning of an office connected to GMO research and the destruction of a piece of logging equipment. She was sentenced to almost 22 years in February 2009. Information on Marie and her case can be found at supportmariemason.org.

* Multimedia Presentations about the Cases of Eric and Marie!
* A Discussion about long-term Anarchist Prisoner Support!
* Strategies to Build Stronger Cultures of Resistance!
* Security/Culture: v.2012 now with extra tech!
* Rockstar Guest Speakers! * Rage and Love!

NEVERALONETOUR.WORDPRESS.COM NEVERALONETOUR@RISEUP.NET

Part of the collaboration for International Day of Solidarity for Long-term Anarchist Prisoners - JUNE11.ORG

"Dni świetności ELF (Frontu Wyzwolenia Ziemi) w stanach zjednoczonych są za nami. Przesuwamy się w stronę rosnących społecznych antagonizmów i musimy się upewnić, że więźniowie i więźniarki takie jak Marie i Eric nie zostaną porzucone ani zapomniane. Nie możemy oddelegowywać

solidaryzowania się z nimi w ręce osób specjalizujących się we wspieraniu uwięzionych czy osób, które znaty ich osobiście. Ich brak jest ważny dla nas wszystkich i powinniśmy uwspólnić wspieranie ich. Walka o to, żeby uwolnić Marie, Erica i innych jest walką ze społeczeństwem, które nie tylko tworzy i utrzymuje więzienia, ale również dokonuje ekologicznej dewastacji, przeciwko której występowali Marie i Eric".

- W Portland, w stanie Chicago i w Waszyngtonie zrzucano banery nad międzystanowymi autostradami. Z Chile Nieformalna Federacja Anarchistyczna przesłała informację o alarmach bombowych w ambasadach USA, Boliwii, Turcji, Indonezji i Urugwaju, w solidarności z anarchistami prześladowanymi w każdym z tych krajów.

- Milwaukee, Wisconsin: "W nocy 11 czerwca za pomocą farby gaśniczej zniszczyliśmy budynki, okna i kamery w Departamencie Zasobów Naturalnych (Department of Natural Resources - DNR) oraz banku Chase. DNR jest wrogiem ekologów od momentu swojego powstania. Ich deregulacje, zatrudnianie kontrahentów i niszczenie dzikości rozwściecza nas bezgranicznie. Mamy nadzieję, że nasze działania pomogą Marie Mason i Ericowi McDavidowi przespać spokojnie noc w więzieniu. Żądamy, żeby Marie pisała co najmniej jedną książkę dla dzieci na rok, a Eric zajął się po wyjściu trenowaniem dziecięcej ligii futbolowej.

Bank Chase został zaatakowany w solidarności z przyjaciółmi z St. Louis. Jebać policję! To Początek Wojny. Wojny z DNR, z Państwem i z Kapitałem. Wojny z nędzą. Okrzyki dla naszych przyjaciół w więzieniach, przyjaciółek z St. Louis, przyjaciół z Ohio. Nie żałujcie swojego pragnienia wolności ani tego, w jaki sposób ożywia was wściekłość i rozpacz. Z miłością, Pewne Zwierzęta w Ludzkim Przebraniu".

– **St. Louis:** “Wczorajszej nocy 4 bankomaty zostały zablokowane. To pieniądze powinny być zamknięte i zapomniane, a nie ludzie”.

Oraz z innego raportu z **St. Louis:**

“Wczorajszej nocy ponad 50 parkomatów z klubowej i aspirującej do artystycznej dzielnicy St. Louis zostało unieszkodliwionych za pomocą kleju, farby i młotków. Planowałyśmy zaatakować 41 parkometrów, po jednym na każde z 19 lat, na które Eric McDavid został nam skradziony i 22 lat, na które została nam skradziona Marie Mason. Ale podeksycytowaliśmy się i zapomnieliśmy się zatrzymać. Zrobiliśmy to, żeby porozumieć się przez więzienne mury, żeby nasze uwięzione towarzyszki wiedziały, że kochamy je i że w oczywisty sposób nie będziemy siedzieć beczynnie, gdy one są za kratami. Zrobiliśmy to, bo walka w obronie Ziemi, której nasi towarzysze byli głęboko oddani, jest nierozdzielnie związana z walką przeciwko gentryfikacji i przeciwko kontroli państwa. Solidarnie z wszystkimi uwięzionymi i z tymi, które wybierają opór. Pozdrowienia dla nieznanymi buntowników STL, którzy zaatakowali wczorajszej nocy bankomaty. Tak trzymać!”

– Koncerty benefitowe zamieniły się w demonstracje uliczne w **Grand Rapids** i w **Seattle**, gdzie zaatakowano też biuro eko-dewelopera.

– Cytując część raportu z demonstracji w **Bloomington:** “Oświadczenia solidarnościowe czytane cyklicznie w Pensylwanii były wystarczająco głośne, żeby było je słychać w całym mieście. W tych oświadczeniach znalazły się wyrazy solidarności z Marie i Erikiem, informowały też o historii 11 Czerwca, mówiły o lokalnych sprawach takich jak Tinley Park 5 i zawierały fragmenty *Down (Świt)*, nowej książki o długoterminowych buntowniczkach więziennych w stanie Indiana.

Przeczytane zostało też oświadczenie, w którym wyrażamy solidarność z osobami uwięzionymi przez państwo greckie, które są przetrzymywane i sądzone za terroryzm, tak jak Eric i Marie. Działaliśmy też w solidarności z towarzyszami z turcji z Yeryüüne Özgürlük Derneği (Stowarzyszenia Wolność dla Ziemi), brytyjskim rebeliantem więziennym Johnem Bowdenem i Andrzejem Mazurkiem, ostatnim więźniem, który nadal odsiadyuje w grecji wyrok w związku z zamieszkami w grudniu 2008, który jutro pojawi się w sądzie, żeby odwoływać się od 11-letniego wyroku skazującego, oraz z wieloma innymi towarzyszami, które są uwięzione w stanach zjednoczonych i na całej kuli ziemskiej.

Tutaj w Bloomington zapewnienie trwałego wsparcia dla Marie jest szczególnie ważne. Marie przez wiele lat była członkinią tutejszych radykalnych środowisk ekologicznych i anarchistycznych, a jej brak jest odczuwalny zarówno tu jak i w innych miejscach. Superautostrada I-69, projekt, przeciwko któremu walczyła, znajduje się teraz w pierwszej fazie budowy po ponad dwudziestoletniej walce przeciwko jej powstaniu.

Ciągła walka Marie wewnątrz więzienia dopełnia i wzmacnia walkę, którą toczymy na zewnątrz i vice versa – przeciwstawiamy się niszczącej środowisko systemowej przemocy kapitalizmu, z którą walczyła Marie, a także przeciwstawiamy się ścianom więzienia, które trzyma ją w zniewoleniu. Państwo zabrało ją od nas na ten moment, ale nigdy nie wymaże jej z naszych serc i myśli”.

W czasie osobnego wydarzenia w Bloomington osoby zniszczyły cztery ciężarówki należące do Duke Energy i wypuściły komunikat, w którym dedykowały to działanie Mason, McDavidowi i Marcowi Camenischowi.

– **Olympia, Waszyngton:**, “W nocy 11 czerwca w sennym miasteczku Olympia dokonaliśmy zniszczeń w budynku Stowarzyszenia Drwali Stanu Waszyngton, niszcząc 24 okna i zostawiając namalowaną wiadomość: “NIGDY NIE JESTEŚCIE BEZPIECZNI. IDŹCIE WYCINAĆ DRZEWA W PIEKLE. (A)”

Myślą przewodnią tego roku było "Połączenia, opór, świętowanie". Połączenia były rozumiane jako wzmacnianie połączeń solidarności, ale również jako funkcję działań w "konkretnym demonstrowaniu nowych połączeń w sieci władzy (zwłaszcza działając przeciwko zaskakującym celom)". Wydarzenia benefitowe odbyły się w 2013 w **Sacramento**, na wiejskich obszarach **Vermont**, w **Hamburgu** i w innych miejscach. Wiele kolektywów zaczęło w swoich wydarzeniach uwzględniać wsparcie dla *Cleveland 4*, ponieważ stało się jasne, że z powodu policyjnego prowokatora spędzą wiele lat w więzieniu.

Dodatkowo Grupa Wsparcia Osób Uwięzionych z **Sacramento** zorganizowała internetową zbiórkę funduszy dla *Mason, McDavida* i wystawę *Never Alone Art Show*, która pokazuje prace stworzone przez *Mason, McDavida* i 14 innych artystek i artystów.

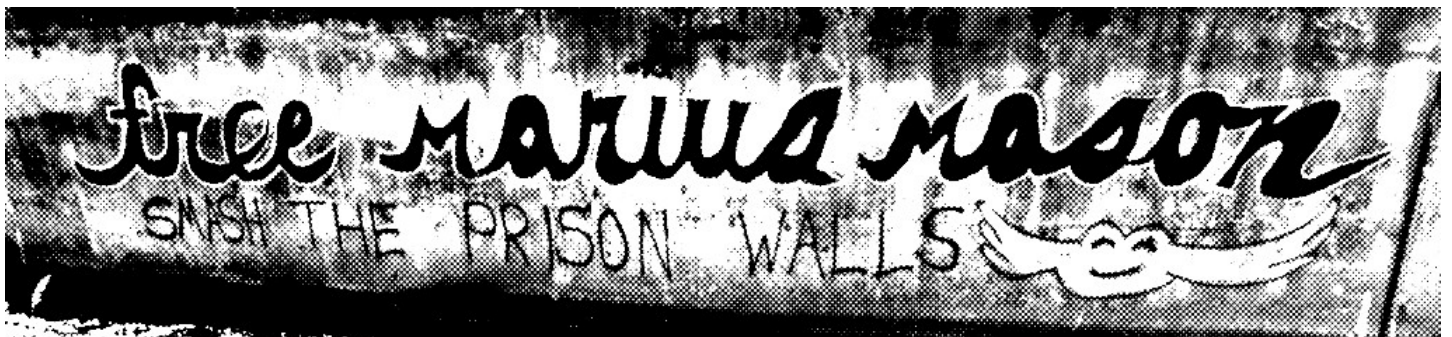
– W **Olympii** zaatakowano policyjną podstację i – osobno – kościół mormonów: "W akcie solidarności ze *Stevem, Kerry* i innymi osobami, które zbiegły przed *grand jury* (sądem przysięgłych) oraz z okazji corocznego dnia solidarności z anarchistycznymi więźniarkami i więźniami, którzy odsiadują długie wyroki – 10 czerwca wybito szkło z dużych drzwi frontowych kościoła mormonów w **Olympii**, oraz zaklejono zamek. Kościół mormonów i ogólnie kościoły są częścią systemu patriarchalnego, idei białej dominacji, homofobii i generalnie hierarchii. Sprzeciwiamy się tym, którzy mówią, że

musimy podporządkować się autorytetom, czy to jest "bóg", ojciec, państwo czy przywódca religijny".

– W **Pittsburgu** policja rozbiła hałaśliwą demonstrację, po której nastąpił koncert benefitowy. W **Bloomington**, oraz czeskiej **Pradze i Caslavie** spotkaniom benefitowym towarzyszyło rozwieszanie banerów. W **Portland** zaatakowano sklep z futrami w solidarności z uwięzionymi anarchist.k.ami.

– W górach **Penokee** w stanie **Wisconsin**, obrończynie ziemi zaatakowały kopalnię w ramach dłuższej walki. Jedna z nich – *Krow* – została aresztowana i oskarżona o różne przestępstwa. Z oświadczenia *Krow*:

"Te, które walczą przeciwko zatrutowaniu wody, niszczeniu ziemi, roślin, ludzkich i nie-ludzkich zwierząt żyjących w górach Penokee oraz zlewisku rzeki Bad River nie są "terroryst.k.ami". Jedynymi terroryst.k.ami są ci, którzy planują wysadzić te wzgórza za pomocą saletry amonowej i używają siły państwowego aparatu policyjnego, żeby represjonować, zastraszać i wywoływać podziały w społecznościach, które się im sprzeciwiają. Ziemia jest naszym domem i musimy jej bronić. Niezależnie od różnorodności używanych taktyk, powinniśmy okazywać solidarność z tymi, którzy starają się powstrzymać działanie kopalni Penokee i skoncentrować się tylko na tym: na powstrzymaniu funkcjonowania tej kopalni".

2014

Zaproszenie na 11 czerwca 2014 podkreślało rozwój nowych połączeń między długoterminowymi anarchistycznymi więźniami i więźniarkami i aktualnymi ruchami na rzecz wyzwolenia ziemi i zwierząt:

“Nasze walki i ruchy są często obciążone brakiem pamięci, brakiem zrozumienia i połączenia z przeszłością jako formą wzbogacania naszych aktualnych działań. Wynika to z technologicznej alienacji naszych czasów, ale też jest konsekwencją taktycznych represji sił rządowych. Na ten moment państwo nadal ma możliwość porywać nasze towarzyski i grzebać je żywcem, zmuszać je do gnicia w zimnej stali i cemencie przez całe dekady. Są wyrwane z naszych społeczności, z naszych żyć. A w ich miejscu pozostaje bolesna pustka.

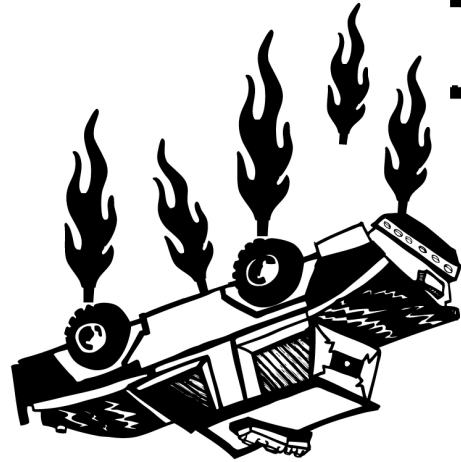
Ze swojej strony państwo pokłada nadzieję w prawdziwość starego przysłowia "czas leczy wszystkie rany"; ma nadzieję, że ta pustka skurczy się i że "zapomnimy". Jeśli będą trzymani wystarczająco długo – myśli państwo – działania naszych odważnych towarzyszy popadną w niepamięć historii, a my na zewnątrz zostaniemy bez ich konstruktywnej i pełnej miłości obecności w naszych walkach. Musimy walczyć przeciwko tej represyjnej polityce; nigdy nie możemy zapomnieć. [...]

Marie i Eric, którzy są w centrum naszych wysiłków związanych z organizowaniem 11 czerwca, są oboje oddanymi wegan.k.ami, uwięzionymi za ich działania będące bezpośrednim oporem wobec niszczenia Ziemi. W dążeniu do "aktywnej pamięci" o nich i do włączania ich w aktualne działania będące kontynuacją ich walki, zachęcamy wszystkie osoby, żeby łączyły swoje wydarzenia z okazji 11 czerwca z aktualnymi walkami na rzecz wyzwolenia Ziemi i zwierząt".

W szczególności, zgromadzenie 11 czerwca zaproponowało, żeby osoby uczestniczące w wiejskich okupacjach i obozach poświęconych obronie natury włączyły pamięć o Mariusie i

Ericu do działań, które planują podjąć i do czasu spędzanego wokół ognisk, które płoną w takich miejscach.

EVERYTHING
IS

AWESOME!
FTP
JUNE11.ORG

Po raz kolejny 11 czerwca 2014 miało miejsce mnóstwo różnorodnych wydarzeń i działań.

- W **Berlinie** odbyło się wydarzenie solidarnościowe z telefonicznym udziałem greckiego anarchistycznego więźnia Tasosa Theofilou.
- W **Detroit**, kilka prac artystycznych Mariusa Masona (*wcześniej Marie Mason) zawisło w Cass Café, w tym samym czasie odbył się benefit w Cincinnati. W obu tych miastach Marius żył i działał.
- W **Bloomington**, biuro AT&T zostało obrzucone pociskami z farbą, aby zwrócić uwagę na współpracę AT&T z NSA

(agencją bezpieczeństwa narodowego usa). Akcja odbyła się w solidarności z więźniarkami anarchistycznymi odsiadującymi długie wyroki, w tym z Jeremym Hammondem, jak również z Chelsea Manning, która nie identyfikuje się z ruchem anarchistycznym.

– W **Durham w Północnej Karolinie**, sześćdziesiąt osób wzięło udział w bojowej demonstracji dźwiękowej (noise

demo) na zewnątrz więzienia. W **Volos, Larisie, na Krecie, w Atenach, Patras, Ksanti i Kavali w Grecji** oraz w **Olympii i Chicago w Stanach Zjednoczonych** zawisły banery. Na **Florydzie** pojawiło się oświadczenie, w którym poinformowano o szpikowaniu drzew kolcami w celu sabotowania wycinki w Briger Forest. Siedem wież telefonii komórkowej zostało spalonych w **Brighton w Wielkiej Brytanii**.

2015

Tematem 2015 roku była przemiana, w odniesieniu do wyjścia McDavida z więzienia i ujawnienia przez Masona zmiany płci:

“W tym roku Marius Mason publicznie podzielił się swoim nowym imieniem i zaimkiem męskim, który lepiej oddaje jego identyfikację genderową. Cytując jego prawnika, Moira Meltzer-Cohena, który pomagał przy organizacji prawnych aspektów jego przemiany, "odwaga i integralność Mariusa są jeszcze bardziej wyraziste ze względu na fakt, że jego własne wyzwolenie i autonomia były przez długi czas mocno ograniczone". W świecie, w którym osoby trans są regularnie poddawane przemocy, izolacji i nadużyciom, mamy nadzieję, że wszyscy okażą swoje wsparcie trans-wyzwoleniu, wspierając Mariusa i wiele innych uwięzionych osób trans. Ta walka powinna wykraczać poza zwyczajowe zbieranie funduszy. Trans-więźniarki i trans-więźniowie zmagają się nie tylko z potrzebami materialnymi, ale również z systemem dominacji, który robi wszystko, aby powstrzymać ich przed tym, aby stali się naprawdę sobą. Nasza solidarność musi być na tyle kreatywna i różnicowana na ile taktyki państwa są okrutne i opresyjne.

8 stycznia 2015 Eric McDavid został zwolniony z więzienia po 9 latach pozbawienia wolności. Eric wrócił do domu, do swoich przyjaciół i rodziny po tym, jak sąd federalny uznał zasadność jego skargi w ramach aktu habeas corpus (kiedy uwięziona osoba zgłasza, że jest więziona niezgodnie z prawem), w której oświadczył, że FBI nie ujawniło niektórych

dowodów podczas jego procesu. Z tego powodu Eric mógł przyznać się do bycia winnym mniejszych zarzutów, za które maksymalna kara wynosi 5 lat więzienia – czyli o 4 lata mniej niż już odsiedział w więzieniu federalnym.

Niezwykła determinacja Erica i inspirujące wsparcie od rodziny, przyjaciół i towarzyszek nie tylko przyczyniły się do jego dobrego stanu emocjonalnego kiedy był za kratkami, ale też do jego ostatecznego uwolnienia. Wyjście na wolność po 9 latach to olbrzymia zmiana. Eric musi się teraz zmierzyć z budowaniem nowego życia po prawie dekadzie uwięzienia. To dla niego nowy etap walki i jesteśmy zdecydowane kontynuować naszą solidarność z nim po jego wyjściu na wolność”.

Propozycja obchodzenia **22 stycznia** jako dnia solidarności z uwięzionymi osobami trans była ekscytującym efektem tego call-outu. W tym roku obchodzimy ten dzień po raz trzeci. Wydarzenia benefitowe i inne akcje w 2015 pokazywały te przemiany, równocześnie zawiązując nowe kontakty z innymi anarchistycznymi więźniarkami i więziennymi buntownikami. W **Atlancie** w ramach solidarności ze strajkiem głodowym uwięzionych odbyła się demonstracja dźwiękowa pod więzieniem. Benefitowy drag show miał miejsce w **Tel Awiwie**. Banery zawisły w **West Palm Beach na Florydzie, w Malmo w Szwecji, w Chicago w USA, Cheltenham w Wielkiej Brytanii i Chanii w Grecji**.

Kilka banerów zawisło w centralnych miejscach w **Atenach w Grecji**, przed anarchistycznym zgromadzeniem, które miało się odbyć w czwartek 11 czerwca w **Voutie Park**, w **ateńskiej dzielnicy Ano Petralona**. Slogany w różnych językach odnosiły się do walk przeciwko budowie szybkiej kolei TAV na trasie Lyon-Turin w dolinie Susa i wsi **Chiomonte**, oraz przeciwko instalacji na Sycylii wojskowego systemu telekomunikacyjnego MUOS. Również w obronie lasu Hambach w Niemczech, który zagrożony jest zniszczeniem z powodu budowy kopalni odkrywkowej, a także w solidarności z długoterminowymi więziami eko-anarchistycznymi Mariusem Masonem i Marco Cameinschem, którego prośba o przedterminowe zwolnienie została po raz kolejny odrzucona przez szwedzkie władze [na szczęście Camenisch właśnie został zwolniony w tym roku].

– Na ścianach opuszczonego kamieniołomu i kąpieliska w **Bloomington** pojawiło się graffiti, również w **Melbourne w Australii** i w **greckich Atenach**.

– W **Denver** i **Bloomington** odbyły się demonstracje, podczas których uczestniczki odczytały oświadczenie anarchistycznego więźnia Seana Swaina.

– Krow, która w momencie kiedy to piszemy jest po raz kolejny uwięziona w związku z działaniami w Standing Rock, przysłała solidarnościowe oświadczenie z więzienia w **Wisconsin**, gdzie odsiadyuje wyrok za akcję z 11 czerwca 2013.

– Na spotkaniu w **Tucson**, towarzysząca z Mariposas sin Fronteras mówiła o swoich doświadczeniach bycia transkobietą uwięzioną w męskim ośrodku dla uchodźców.

my body is
trapped in here,
but my heart
is with you
still fighting
out there...

An anatomical illustration of a human heart, showing the major blood vessels and the heart's structure. The illustration is detailed and uses fine lines to create texture and shading. It is positioned in the center of the page, with handwritten text overlaid on it.

-Marius
Mason

Zesłoroczna odezwa odpowiadała na propozycję z magazynu *Avalanche*, który wzywał do dyskusji i rozwoju walki przeciwko więzieniom o maksymalnym rygorze i jednostkom kontroli:

“Z okazji 11 czerwca 2015 podkreślaliśmy zmiany w życiu i walkach uwięzionych osób, które wspieramy. W tym roku koncentrujemy się na innego typu zmianie: na restrukturyzacji systemu więziennego i potrzebie wzmocnienia protestów wobec więzień o maksymalnym rygorze, izolacji i jednostek kontroli komunikacyjnej [w tych miejscach osoby uwięzione są poddane szczególnie ostrej izolacji i wszystkie ich kontakty ze światem zewnętrznym są dokładnie monitorowane]. Więzienia o zaostrzonych środkach bezpieczeństwa nie są nowością: np. Daniel McGowan i Andy Stepanian spędzili lata odizolowani w jednostkach kontroli komunikacyjnej. Ale teraz jesteśmy w nowym momencie: ze strony niektórych władz pojawiło się świeże zainteresowanie, żeby zreorganizować więzienia tak, by zmaksymalizować represje wobec długoterminowych i zbuntowanych więźniów i więźniarek, równocześnie obcinając koszty. W odpowiedzi pojawiła się fala oporu i rewolt – na ulicach i w więzieniach. Gdy ta fala rozszerza się, czujemy się zmotywowane, żeby dodać własny wkład we wsparcie naszych uwięzionych przyjaciół i towarzyszek”.

Ta propozycja połączyła się z projektem 11 czerwca nie tylko z powodu centralnej roli, jaką odgrywają jednostki kontroli w zniewalaniu więźniów i więźniarek z ruchu anarchistycznego i ekologicznego w stanach, ale również dlatego, że oferowała nowe ścieżki, które mogły nas poprowadzić do przodu, z perspektywą, która wykraczała poza wspieranie konkretnych osób uwięzionych (niezależnie od tego, jak byłyby "aktywne"), w kierunku budowania szerszego oporu przeciwko tym jednostkom. I w oczywisty sposób kwestia izolacji i jednostek kontroli jest bezpośrednio związana z represjami wobec tych samych walk osób uwięzionych, które mogłyby pewnego dnia obalić więzienia. Jak napisała w tym roku Jennifer Fann w swoim oświadczeniu solidarnościowym:

“Zyskałam świadomość polityczną biorąc udział w strajku głodowym w 1991 w Folsom Prison, a w 1992 zaczęłam długoterminową walkę przeciwko władzom więziennym i torturom. Wynikiem tego były liczne wyroki skazujące na 16 i 25 lat pozbawienia wolności do dożywocia za napaść na strażnika, zastępcę naczelnika i prokuratora Sacramento County. Spędziłam 11 lat w izolacji w Pelican Bay SHU (1994-2004)”.

Obok oświadczenia Jennifer pojawiły się teksty od kilku innych towarzyszek, co wzmocniło wydźwięk tego tematu. Jak co roku, odbyła się cała masa różnorodnych i inspirujących wydarzeń benefitowych i informacyjnych, od **Dunedin, Aotearoa** po **Minneapolis** i **Bloomington**, gdzie kontynuowano całoroczną tradycję wypadów w góry, po których chodził Marius, kiedy tam mieszkał. Oprócz tego odbyły się też inne działania solidarnościowe:

– Po zjeździe **Walcz z Toksycznymi Więzieniami w Waszyngtonie DC**, ponad 50 osób blokowało ulicę naprzeciwko Wydziału ds. Więziennictwa.

– W **Salonikach** zaatakowano farbami konsulaty włoch i szwecji, w solidarności z długoterminowymi więźniami i więźniarkami w obu tych krajach. Oddzielną akcją była przelotna okupacja amerykańskiego konsulatu, podczas której zrzucano ulotki i wywieszono banery solidarnościowe z Mariusem Masonem, Jeremym Hammondem, Justinem Solondzem, Michaeliem Kimble, Rebeccą Rubin, Seanem Swainem, Billem Dunne i Erikiem Kingiem. Dwa dni później farbami zaatakowano konsulatu chile, w solidarności z więźniarkami i więźniami o długich wyrokach oraz ku pamięci Mauricio Moralesa.

– Bannery zawisły również w **Atenach** i w **Volos** w **grecji**, w **Elgin** w **usa** oraz w **Melbourne** w **australii**. Osobno w **Atenach** Nieformalna Federacja Anarchistyczna podpaliła vana należące do francuskiej firmy ubezpieczeniowej AXA, publikując komunikat, w którym dedykują tę akcję

"zbuntowanym mniejszościom, które przekroczyły granice pokojowego protestu, legalności i moralności opartej na dominacji i znajdują się w permanentnej konfrontacji z władzą".

– W **Bloomington** zaatakowano biuro kuratora sądowego, wybijając okna: *"Policja, sądy i więzienia tworzą sieć kontroli, która ma na celu łamanie istot ludzkich, wymuszając podporządkowanie społecznemu porządkowi hierarchii i wyzysku. Podczas gdy widzimy to pod postacią policyjnych morderstw i znęcania się nad osobami uwięzionymi, coraz częściej widzimy to też pod postacią rozproszonej represji ze strony systemu aresztu domowego, pracy dla uwięzionych poza murami więzienia, zwolnień warunkowych i nadzoru sądowego. W każdym z tych systemów auto-nadzoru, możliwość kolektywnego oporu kurczy się do zera, izolując te*

buntowniczkę, które nie poddadzą się formom miękkiego zniewolenia.

Nie możemy dłużej akceptować roli, jaką władza sędziowska odgrywa w naszym życiu. Wszystko jedno, czy przyjmuje ona formę samochodów policyjnych na naszych ulicach, ścian więzienia, które oddzielają nas od naszych przyjaciół, systemu dozoru elektronicznego czy konieczności codziennego meldowania się na posterunku. To wszystko musi zniknąć. Atakujemy system, który wdziera się w nasze życie, żeby pamiętać, że jego rozrost nie powinien stać się normą. Gdy formy represji wyrastają poza ściany więzień, powinny się spotykać z nieustającymi atakami.

Każdy akt buntu otwiera w naszym życiu przestrzeń radości, przestrzeń swobodnego oddechu. W odpowiedzi na duszące macki społeczeństwa więzienia, wybieramy bunt".

2017

W odniesieniu do zeszłorocznej odezwy [z 2016] i do refleksji nad represjami przeciwko ruchom osób uwięzionych, które zaczęły się po **strajku więziennym 9 września 2016**, w tym roku kładziemy nacisk na porozumiewanie się poprzez mury więzień i alienację. Władze więzienne stale pracują nad tym, żeby ograniczyć kanały komunikacyjne do nieszkodliwych i symbolicznych form – tak samo jak robią to inne władze na większą skalę. Dlatego m.in. dzień solidarności 11 czerwca nie jest koordynowany z osobami uwięzionymi, ponieważ są one ciężko represjonowane za taki sposób organizowania się.

Jednak tak jak w poprzednich latach, niektóre osoby uwięzione dokładają się na własną rękę do obchodów, tak jak Michale Kimble i Sean Swain. Jak mówi Michael z wewnątrz więzienia Alabama:

"Poprzez komunikację i akty solidarności mogłem ocalić życie queer i nie-queer więźniów i więźniarek, których życie było zagrożone ze względu na długie i brak lekarstw. Leki

mogłem kupić za pieniądze przesyłane wielokrotnie przez moje towarzyszkę. Bez komunikacji żadna z tych rzeczy nie mogłaby się wydarzyć".

Jako kolejny eksperyment, mający na celu rozszerzenie komunikacji, w tym roku wydajemy wywiady z byłymi więźniami i więźniarkami, które mierzyły się z represjami, oraz z członkami różnych grup wsparcia. Dodatkowym i niezależnym elementem tego dnia jest muzyka. Biorąc pod uwagę wcześniejsze wysiłki Sprank i opierając się na znaczeniu, jakie muzyka miała w życiu Mariusa Masona oraz innych osób uwięzionych, w tym tygodniu została wydana benefitowa kompilacja Sing Me Home, na której znajdują się benefitowe piosenki zagrane przez Decide Today. Pierwsze duże wydarzenie miało już miejsce w **Forth West w Teksasie**, gdzie demo muzyczne przemaszerowało pod więzienie federalne Carswell, gdzie trzymany jest Marius. Demonstracja była efektem drugiego zjazdu **Walcz z Toksycznymi Więzieniami** i była też elementem początkowym

kampanii na rzecz zamknięcia jednostki administracyjnej (która *de facto* jest jednostką o maksymalnym rygorze/kontroli komunikacyjnej), gdzie do niedawna trzymany był Marius. Wiele innych osób nadal pozostaje uwięzionych w tej piekielnej jednostce, która stanowi zagrożenie dla wszystkich osób trzymanyh w kobiecych więzieniach federalnych. Ta inicjatywa jest inspirującym dalszym ciągiem propozycji walk z jednostkami kontroli z 2016.

Akcje / Wydarzenia solidarnościowe z 2017:

- **Ateny** – atak koktajlami młotowa na sąd Evelpidon
- **australia** – graffiti i banery
- **Bloomington, Indiana, usa** – baner dla Mariusa Masona, plakaty, dyskusje, filmy, pisanie listów, piknik
- **Brisbane, australia** – pokaz filmów i benefit dla Jocka Palfreemana
- **Denton, Texas** – pisanie listów, jedzenie
- **Derry, irlandia** – banery dla więźniów politycznych. Anarchistki odnosiły się też do sprawy Tony'ego Taylora – lokalnego aktywisty – republikanina, który jest przetrzymywany przez rząd brytyjski bez zarzutów, procesu sądowego czy jakiegokolwiek formy legalistycznej sprawiedliwości.
- **Elgin, Illinois, usa** – Sztuka przeciw gentryfikacji. Billboard
- **Exarchia, Ateny, grecja** – baner solidarnościowy z Michaelem Kimble spuszczone ze skłotu przy Themistokleous 58
- **Fort Worth, Texas, usa** – Demonstracja pod więzieniem federalnym Carswell – znajdującym się w olbrzymiej bazie wojskowej, mającej na koncie zanieczyszczenie środowiska i posiadającej represyjną sekretną jednostkę administracyjną. Domagano się zamknięcia tego więzienia, odpowiedzialnego za izolowanie więźniarek, więźniów politycznych i więźniarek trans oraz więźniów z poważnymi potrzebami w kwestii wsparcia psychicznego.
[więcej na <http://closecarswell.wordpress.com/> i <http://fighttoxicprisons.org/>]
- **Ithaca, Nowy Jork, usa** – graffiti 11 czerwca, dla Mariusa Masona

- **Komotini, grecja** – Baner solidarnościowy z Seanem Swainem na skłocie Utopia A.D.

- **Melbourne, australia** – Akcja na Flinders St :
"Rozumiemy, że stoimy na skradzionej ziemi i szanujemy jej tradycyjne właścicielki i ich zwierzchnictwo, które nigdy się nie skończyło. Śmierć aborygenów w więzieniach tzw. australii musi się skończyć..." Solidaryzowano się też z uwięzionymi anarchistkami o długoletnich wyrokach.
 - **New Orleans, Louisiana, usa** – baner i graffiti
 - **Nowy Jork** – Graffiti solidarnościowe z Mariusem Masonem – "Visualize Industrial Collapse"
 - **Philadelphia, Pennsylvania, usa** – Plakaty dla uwięzionych anarchistek, sabotaż maszyn solidarnie z więźniarkami J20: cztery kamery, cyfrowy billboard przy autostradzie, cztery automaty pobierające opłaty za przejazd, drzwi budynku ochrony. [Mutinous Machines Solidarity Cell]
 - **Pittsburgh, Pennsylvania, usa** – marsz solidarnościowy, banery solidarnościowe z Eric'iem Kingiem, Mariusem Masonem, Fernando Bárcenas. Po marszu był piknik, na którym zbierano pieniądze na Josepha Buddenberga, Nicole Kissane, Erica Kinga i Mariusa Masona.
 - **Portland, Oregon, usa** – rozdawanie jedzenia i stoisko. Zebrano ponad 1000\$
 - **Stanwood, Michigan, usa** – miasto z którego pochodzi Marius Mason - demonstracja pod fabryką butelkującą wodę firmy Nestle
 - **Tampere, finlandia** – zdjęcie solidarnościowe
 - **Saloniki, grecja** – umieszczenie urządzenia zapalającego pod furgonetką należącą do firmy AKTOR na ulicy Makedonikis Amynis. Firma jest odpowiedzialna za kopalnię Skouries (Halkidiki). Jest to również odpowiedź na ostatnie policyjne ataki na skłoty w **Atenach, Salonikach, Agrinio i Larissie.**
 - W **Warszawie** z okazji 11 czerwca odbyło się wydarzenie z projekcją filmów ("*Zabierz mnie stąd*", "*Trzy dni wolności*") oraz dyskusja, natomiast 14 czerwca odbyło się spotkanie z syberyjskimi anarchistkami oskarżonymi w procesie o obrazę uczuć religijnych.
- Poza tym wydarzenia miały miejsce też w **Asheville, Austin, Brooklyn, Chicago, Cincinnati, Columbus, Houston,**

Huntington, Lake Worth, Live Oak, Minneapolis, Montpelier, Oakland, Olympia, Omaha, Rutland, Ypsilanti w usa, oraz Buenos Aires (argentyzna),

Montrealu, Toronto (kanada), Helsinkach (finlandia). Od zbierania pieniędzy, sitodruku, rozdawania jedzenia, dyskusji, filmów, pisania listów, demonstracji, nocy gier, po wegańskie lody.

2018

W tegorocznym apelu na 11 czerwca czytamy: "czego możemy się nauczyć od więźniarek o długoletnich wyrokach i z ich solidarnościowej spuścizny? Jak możemy podtrzymywać i udoskonalać zdrowy charakter naszych ruchów, a co za tym idzie wzmacniać wsparcie?"

Czytamy też: "Spoglądając na te różnorodne projekty wspierające więźniarki, widzimy różnorodność orientacji, taktyk, strategii i praktyk. Równocześnie z ekspansją tych inicjatyw pojawiają się też niekończące się nagłe i pilne wezwania do akcji o wspieranie więźniów, które są przecież tylko wierzchołkiem góry lodowej krzyków płynących z tego koszmarne go świata. Mamy tyle do zrobienia, że trzeba dokonywać wyborów. Tradycyjny aktywizm, który wymaga skierowania ogromu energii na natychmiastowe i często symboliczne odpowiedzi kosztem długotrwałych planów i strategii – po prostu nie wystarczy. Musimy działać z perspektywą nakierowaną na trwałe podtrzymanie naszego ruchu i projektów, tak byśmy mogły wspierać towarzyski, które spędzą dekady w więzieniach. To wymaga holistycznego podejścia do walki i życia w solidarności. Jednorazowe gesty są ważne i czasami tylko na nie nas stać. Ale co to znaczy być w tym na długo?"

"Co mogą nam podpowiedzieć refleksje dotyczące budowania zrównoważonych ruchów, społeczności i projektów, gdy myślimy o współtowarzyszeniu naszym przyjaciółkom i przyjaciółom podczas przedprocesowych represji, a także w okresach przejściowych po zwolnieniu z więzienia? Przekazywanie historycznej i międzypokoleniowej wiedzy od osób, które już przeżyły to najgorsze czym mogło zaatakować je państwo, z pewnością będzie przydatne i inspirujące dla

tych, które w tej chwili walczą, aby pozostać wolnymi. Cóż lepszego może spotkać towarzysza wychodzącego z więzienia, niż silna społeczność i przyjaciele, którzy wypracowali wizję wspólnego życia?"

Niektóre akcje/wydarzenia solidarnościowe:

- Haga (Holandia) – banery i plakaty
- Minneapolis, MN, usa – plakaty
- Narm, Melbourne – baner i wydarzenie solidarnościowe
- Olympia, WA, usa – benefit i pisanie listów
- Omaha, NE, usa – plakaty, banery, stoisko
- Philadelphia, PA, usa – plakaty antyrepresyjne, grill dla uwięzionych anarchistek
- Portland, OR, usa – pisanie listów i hałaśliwa demonstracja
- Yogyakarta (Indonezja) – baner dla uwięzionych anarchistek
- Warszawa – spotkanie "Wsparcie bez wypalenia"

Wydarzenia odbyły się też w Asheville, Austin, Bloomington, Chico, Cincinnati, Denver, Durham, Grand Rapids, Minneapolis, Olympic Peninsula, Omaha, Pittsburghu, Portland, Seattle (usa), Montrealu (kanada), Santiago (czile). Od pisania listów, pokazów filmowych, jedzenia, po imprezy taneczne, sprzedaż książek, ubrań, wieczory gier i dyskusje.

Raporty z akcji bezpośrednich z tego roku jeszcze nie zostały skompilowane.

Aktualności więzienne (z apelu na 11 czerwca 2018)

Przez ostatni rok, uwięzione towarzyszeki niewzruszenie sprzeciwiały się państwowej przemocy. W Chile, Tamara Sol próbowała uciec z więzienia, odnosząc poważne rany w trakcie tej próby, po czym przeniesiono ją najpierw do więzienia o maksymalnym rygorze w Santiago, później do szczególnie brutalnego więzienia Llancahue w Valdivii. Sprawa Caso Bombas 2 zakończyła się wyrokiem 23 lat więzienia dla Juana Floresa, który został uznany winnym wielokrotnych ataków bombowych. W Niemczech Lisa została skazana na ponad 7 lat więzienia po tym jak uznano ją winną napadu na bank w Akwizgranie. W lutym przeniesiono ją do JVA Willich II. W USA Walter Bond wszczął sześciodniowy strajk głodowy, domagając się wegańskich posiłków,

zaprzestania majstrowania przez służby w jego poczcie oraz transferu do Nowego Jorku, gdzie zamierza przebywać po wyjściu. W akcie zemsty przeniesiono go do więzienia o zaostrzonym rygorze komunikacyjnym w Terre Haute, w stanie Indiana. W Grecji Pola Roupa i Nikos Maziotis prowadzili strajk głodowy, który trwał ponad 40 dni, domagając się lepszych warunków i zwiększenia czasu odwiedzin, oraz obalenia ultrarepresyjnych więzień typu C, takich jak to, w którym przetrzymywany jest Nikos. Aresztowano Dinosa Yagtzoglou i grożą mu oskarżenia o przestępstwa związane z wysłaniem listu-bomby, która raniła byłego greckiego premiera. Jego opór w więzieniu dał iskrę powstaniu w greckich więzieniach, zapewniając mu

spełnienie żądań w postaci transferu do więzienia Korydallos.

Trans-eko-anarchistyczny więzień zaangażowany w walkę o wyzwolenie zwierząt – Marius Mason (USA) – potrzebuje więcej listów! Ucieszy się też, gdy dostanie artykuły związane z wyzwoleniem zwierząt, ekoaktywizmem, oporem wobec alt-right, Black Lives Matter czy innymi walkami więziennymi. Carswell Federal Medical Center, gdzie Marius jest przetrzymywany przez ostatnich kilka lat, cieszy się złą sławą ze względu na restrykcyjny charakter i panujące w nim okrucieństwo. W tej chwili mimo wcześniejszych obietnic odmawia mu się opieki medycznej związanej z jego zmianą płci, oraz adekwatnej wegańskiej diety.

„11 Czerwca jest ideą, nie tylko dniem. 11 Czerwca jest codziennie. Idee są kulooodporne. Tchnijmy życie także w resztę roku i odnowmy celebrację życia więźniarek anarchistycznych współtworząc i współuczestnicząc wraz z nimi w walce”.

Przypisy:

1. Nie proponujemy sztucznego podziału między tymi ruchami i anarchizmem. Wiele spośród osób, które były częścią tych ruchów, inspirowało się anarchizmem lub uważało się za anarchistów i anarchistki, od Georga Jacksona po Kuwasi Balagoon.
2. Nie korygowałyśmy komunikatów, które pojawiły się zanim Marius publicznie określił się jako osoba trans. Występował tam pod swoim oficjalnym imieniem, które w tym momencie próbuje zmienić.

Zasoby przydatne dla zorganizowania 11 Czerwca

Nieważne czy mieszkasz w mieście, które gościło wydarzenia solidarnościowe przez ostatnią dekadę, czy w miejscu, które nigdy nie widziało koncertu benefitowego lub spotkania informacyjnego, pomyśl o zorganizowaniu swojego wydarzenia. Wyślij email na adres june11@riseup.net ze szczegółami. Jeśli chcesz opowiedzieć o przeprowadzonej przez siebie akcji, napisz bezpiecznie[1] na stronę typu itsgoingdown.org, stosując się do zasad kultury bezpieczeństwa[2].

oficjalna strona 11 Czerwca - <https://june11.noblogs.org/>

wsparcie dla Mariusa Masona - <https://supportmariusmason.org/>

inne uwięzione anarchistki - <https://june11.noblogs.org/prisoners/>

oświadczenia, materiały promocyjne, ulotki - <https://june11.noblogs.org/resources/>

Przypisy:

[1] <https://itsgoingdown.org/technology/>

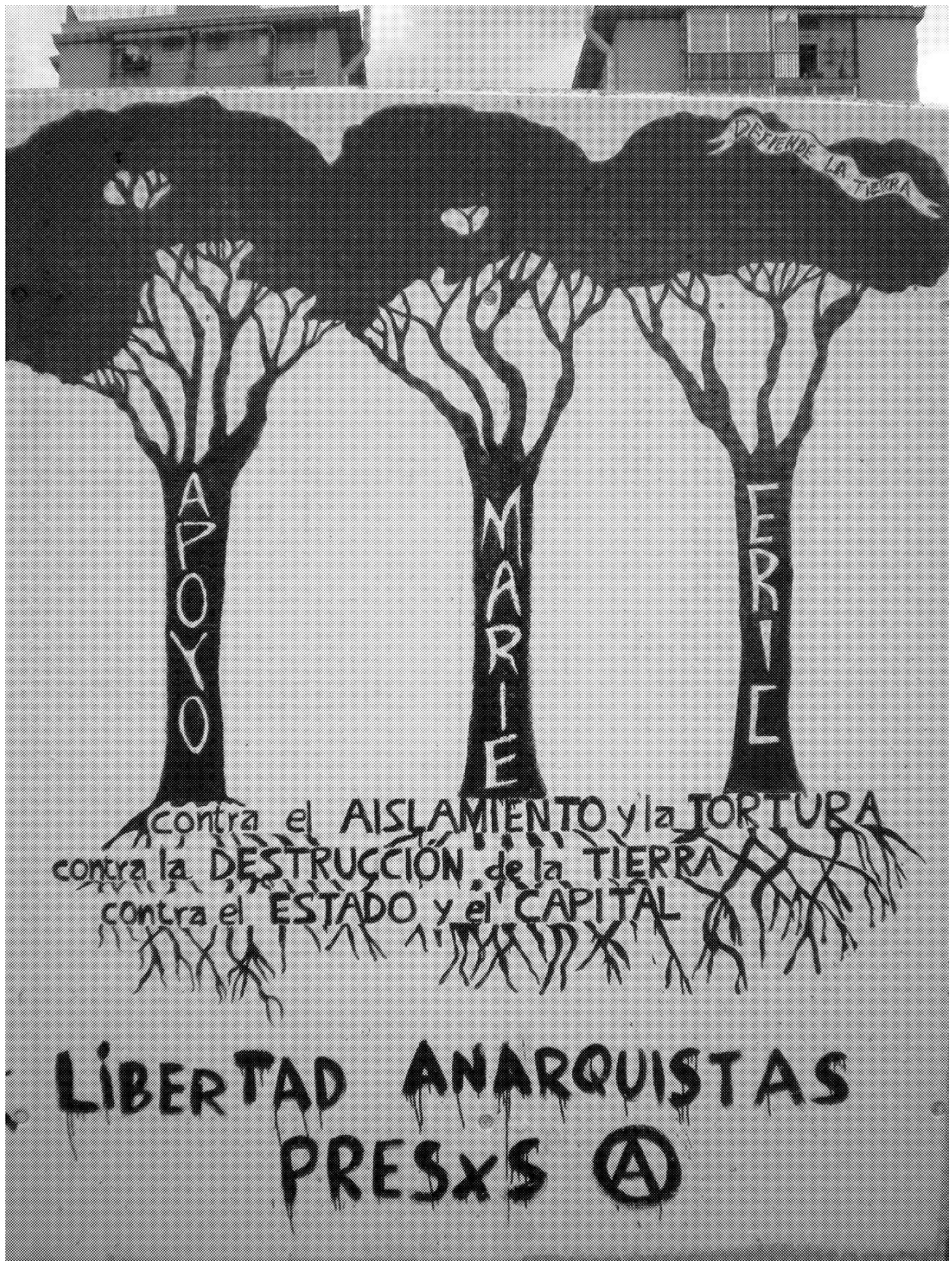
[2] <https://crimethinc.com/2004/11/01/what-is-security-culture>

źródła:

crimethinc.com

june11.org

ack.most.org.pl

mural z Saragossy, hiszpanii 2012